

3) Finantslovforslagets § 27 (see Tillæg A. Sp. 2495—98).
vedtoges eenstemmig med 48 Stemmer.

4) Finantslovforslagets § 28 (see Tillæg A. Sp. 2497—98).
vedtoges eenstemmig med 45 Stemmer.

5) Finantslovforslagets § 11 (see Tillæg A. Sp. 2381—82).
vedtoges eenstemmig med 42 Stemmer.

Derefter fattes Finantslovforslagets §§ 2 og 3 under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved:

1) Finantslovforslagets § 2 (see Tillæg A. Sp. 2349 ff.).
vedtoges eenstemmig med 40 Stemmer.

2) Finantslovforslagets § 3 (see Tillæg A. Sp. 2353 ff.).
vedtoges eenstemmig med 42 Stemmer.

Derefter fattes Finantslovforslagets §§ 4
og 5 under Forhandling.

Fischer: Under de tvende Paragrapher, som i dette Dieblif foreligger til Forhandling, henhører der et meget stort Antal af Oppebørsler. Hvorledes der er at forholde med Hensyn til disse Oppebørsler, er, som bekendt, fastsat ved flere Forordninger af 8de Juli 1840. Disse Forordninger give blandt Andet Bestemmelse om, hvorledes de vedkomuende Kassebetjente have at forholde sig med Hensyn til Opbevaringen af de Oppebørsler, som de hver Dag have at incassere, og, naar jeg i Korthed skulde karakterisere den Maade, hvorpaa det er bestemt, at Oppebørslerne skulde opbevares, saa vilde det svare til, hvad man kalder, at de skulde henlægges paa Ristebunden, og at der skal laases vel for dem, saaledes at Ingen kan løbe bort med dem eller gjøre Indbrud for at stjæle dem. Denne Ordning var nu maaffee nødvendig i 1840, da man ikke paa anden Maade kunde sikke sig, at Oppebørslerne ikke paa en eller anden Maade forkom, men det er efter mit Skjøn et stort Spørgsmaal, om det ogsaa nu kan siges, at der er truffet hensigtsmæssige Foranstaltninger med Hensyn til Oppebørslerne, naar de i 1840

givne Regler blive fulgte. I 1840 var nemlig endnu intet af de Pengeinstituter opstaaet, hvoraf vi nu have ikke faa rundt omkring i Landet, Pengeinstituter, der daglig modtage indkomne Midler til Forrentning, og som igjen udbetale dem med meget kort Barsel, hvilke Instituter derhos ere saaledes grundlagte, at de frembyde fuldkommen Sikkerhed. Det Spørgsmaal maa derfor vel opstaae, om det ikke nu i dobbelt Henseende vilde være rigtigt, at Finantsministeren satte sig i Forbindelse med disse Instituter, naturligvis dog kun forsaavidt — hvad jeg forresten troer gjælder om dem alle — de maatte ansees for at frembyde tilbørlig Sikkerhed. Jeg mener nemlig, at det for det Første maa ansees for at være af Bigtighed, at Pengene ikke blive henliggende øresløse hos Oppebørselsbetjentene i en forholdsvis ikke ringe Tid. Naar de glemmes i Kasserne, ere de jo aldeles unyttige, idet de da ere udenfor Circulationen, medens de dog ofte kunde gjøre Gavn, naar de kom til Anvendelse. Men for det Andet vilde det vel ogsaa være muligt, at de omtalte Pengeinstituter vilde kunne svare Finantsministeren en Rente af Pengene. Forsaavidt de indkomme temmelig jevnt, hvad mange saadanne Oppebørsler sædvanlig gjøre, saa at man omtrentlig